una gran periodista sardanista

una gran periodista sardanista

EMILI CASADEMONT I COMAS

Ala Montserrat Juvanteny, filla de Ripoll, sempre, des que la vaig conèixer, la vaig trobar "ficada" al món dels mitjans de comunicació i, per regla general, a les seccions dedicades a la sardana. Me la presentà, en el ja llunyà any 1966, als estudis de La Voz de Gerona, aquella emissora sindical de l'antic règim, fa temps desapareguda, un dels seus locutors, Julián Martín, que m'hi cità per fer-me una entrevista. La Montserrat, aleshores -era al vespre-, estava tota enfeinada, amb uns papers als dits, realitzant un programa en directe. Pocs mesos més tard, la vaig trobar a Radio España de Barcelona, en ocasió d'una visita que hi vaig efectuar per saludar un vell amic, Emili Banda, que hi exercia un càrrec de responsabilitat i que, al llarg d'un parell de dècades, havia estat director de Ràdio Girona, anomenada, durant una època, en finalitzar la Guerra Civil, Radio España de Gerona. I encara, no gaire temps després, vaig trobar la Montserrat a Ràdio Olot. A la capital de la Garrotxa, per cert, s'hostatjava a casa dels meus futurs sogres i, en conseqüència, era amiga -o molt més que amiga, quasi germana, podria dir- de la dona amb qui jo contrauria matrimoni al Santuari de Núria, l'Emília, una entusiasta sardanista des de ben petita, igual que ella, vinculada també al món de la radiodifusió.

La història de Montserrat Juvanteny com a comunicadora, però, s'havia ja iniciat molt abans a la seva població natal, on, essent molt joveneta, col·laborava a Ràdio Ripoll. I el fet de començar-hi a destacar, la impulsà a provar sort en d'altres emissores de més categoria de fora, sense abandonar definitivament la capital del Ripollès, com les ja citades de Girona i Barcelona. Era una noia la mar d'espavilada que, deixant al marge les seves magnífiques qualitats com a locutora, escrivia amb molta soltesa, demostrant posseir uns grans dots periodístics, tal com posà en relleu, en retornar al seu Ripoll, fent-hi de corresponsal, per exemple, del Diari de Girona. L'any 1995, per cert, ja casada, publicà un llibret, editat amb el suport del Consell Comarcal del Ripollès, on s'endevinaven clarament les seves excel·lents aptituds literàries. El volum, intitulat T'anomenàrem Duc, l'escrigué en memòria d'un gosset que la Núria, la seva filleta, havia recollit al carrer, abandonat i amb evidents senyals d'haver estat torturat, ja que presentava ferides greus. Un gosset que, un cop curat, fou donat en adopció. Sempre, però, els de "ca la Juvanteny" anaven a visitar-lo, fet que en Duc, el nom que li posaren, agraïa de debò, tot reconeixent de seguida la Núria, la seva salvadora, fins que un mal dia els arribà la tràgica notícia, per telèfon: en Duc ja no el veurien mai més, ja que un cotxe l'havia atropellat mortalment. La Montserrat descriu, en un bellíssim i emotiu relat, l'enorme disgust que tant en Ramon, el seu marit, com en Jordi i la Núria, els fills del matrimoni, i ella mateixa tingueren. Sobretot, la nena. Per això, dedicà a la Núria aquesta narració, amb les frases següents: "A tots els Ducs que, com tu, han estat abandonats i, en el seu pelegrinatge solitari, no han trobat cap Núria que els oferís un mos i una mica d'amor". "I també a la Núria, la meva filla, que, des de la seva tendra infantesa, ha defensat amb valentia i sense complexos els drets dels animals, i m'ha ensenyat a respectar-los i estimar-los".

Montserrat Juvanteny, instal·lada de nou -i de forma ja definitiva- a Girona, amb la seva família, ingressà al "meu" Diari de Girona, on al llarg de dues dècades tingué cura de la pàgina setmanal dedicada a la sardana, a part de col·laborar una època a Onda Rambla, emissora en què realitzava un programa, La Principal de la Rambla, ple d'interessants entrevistes a primeres autoritats de la política catalana relacionades amb la cultura i la sardana, cèlebres compositors i músics, etc., cosa que la féu famosa arreu de Catalunya i Andorra, atès que el programa era retransmès per totes les emissores de la cadena. Per dissort, però, la Montserrat es veié obligada,

recentment, a plegar del Diari de Girona, per culpa del seu delicat estat de salut, i passà a formar part del gremi dels jubilats, després d'haver rebut els més importants premis sardanistes. I aquest cap de setmana, i dins els actes del llarguíssim Aplec de Ripoll que s'hi han organitzat, la Juvanteny rep l'homenatge de la seva vila natal, on, per cert, figura una sardana, estrenada divendres als claustres de l'històric Monestir, que li ha dedicat el mestre Jaume Cristau, titulada Gentil ripollesa, i que se suma a la llarga llista de les que també li han dedicat altres prestigiosos compositors. Molt i molt més podria encara parlar de Montserrat Juvanteny, realitzadora d'una fenomenal tasca a favor de la nostra dansa nacional que, l'any 2000, féu que el Diari de Girona rebés el premi, atorgat per la Unió de Colles Sardanistes, a la difusió de la sardana a través de la premsa. Però no vull fer-me pesat.

Tan sols diré, per acabar, que la Juvanteny podia haver triomfat, si s'ho hagués proposat, en d'altres facetes periodístiques. Però ella preferí abocar-se, en cos i ànima, a la informació sardanista -no oblidem la seva passió de tota la vida per la dansa més bella-, i l'homenatge que li ret Ripoll, a part de constituir un merescut reconeixement a l'esplèndida tasca duta a terme per una filla il·lustre, ve a acreditar que Montserrat Juvantenty ha estat una de les més grans periodistes que ha tingut el món del sardanisme.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/07/15/gran-periodista-sardanista/572148.html?utm_source=rss